

dobri otac ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

1-2

1977.

DOBRI OTAC ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

Izdaje Franjevački samostan
Vrbanićeva 35, Zagreb

Odgovorni urednik: Fra Roko (Ivan)
Tomić
Vrbanićeva 35,
Zagreb

Godišnja pretplata . . . 20 dinara

Pojedini broj 5 dinara

Časopis izlazi dozvolom crkvenih i
redovničkih poglavara

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi se sveta Misa za sve prijatelje, dobročinitelje i suradnike Vicepostulature.

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i slično — to, u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud Sveta Crkva.

Tisk: »A. G. Matoš« Samobor

Nadležnim republičkim rješenjem list »Dobri otac Antić« oslobođen je plaćanja osnovnog poreza na promet.

Ukoliko vas zanima život i duhovnost DOBROG OCA ANTE ANTIĆA možete naručiti:

1. — DOBRI OTAC ANTIĆ

Životopis napisao isusovac o. Ante Katalinić.

Cijena 10 dinara.

2. — SVJETLO U TAMI

Kratki životopis napisao dr N. Franetić.

Cijena 10 dinara.

3. — NAŠ DOBRI FRA ANTE

Kratki životopis napisao dr Damić.

Cijena 10 dinara.

4. — ŽELJAN BOGA

Osobni pristup fra Anti Antiću.
Napiso J. Šimunov.

Cijena 10 dinara.

5. — GLASNIK VJEĆNE LJUBAVI

Životopis napisao prof. N. Ivanov.

Cijena 20 dinara.

6. — PRED GOSPODINOM

Kratka razmatranja napisao J. Šimunov.

Cijena 20 dinara.

7. — »DOBRI OTAC ANTIĆ«

Glasilo vicepostulature.

Časopis za štovatelje oca Antića.

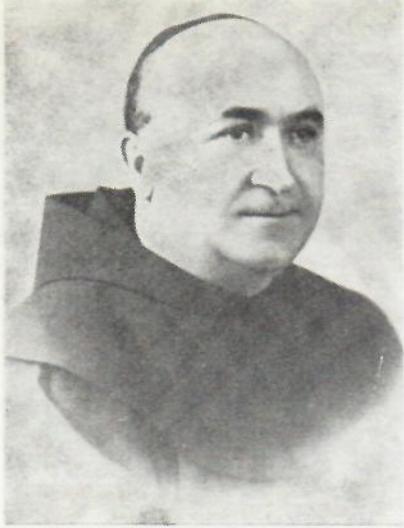
Godišnja pretplata 20 dinara.

Narudžbe prima:

VICEPOSTULATURA

Vrbanićeva 35

41000 — Zagreb

† FRA KARLO BALIĆ

Ljubljenom sinu KARLU BALIĆU
članu Reda manje braće

LJUBLJENI SINE! S veseljem sagedavamo što si sve u životu učinio i zaista sjajno poduzimao, i to Nas silno raduje. Isto tako smo veoma utješeni i ohrabreni imajući u vidu Tvoje mnogobrojne zasluge za sve što je na dobro Crkve Božje, za veći procvat teološke znanosti, za unapređenje proučavanja vjerskih istina o Božjoj Majci Mariji. Vrlo dobro znamo kolike je sve i kakve koristi imala i Tvoja Redovnička Obitelj, Tvoj franjevački Red, a i sama zajednica Crkve od onoga što si učinio, savjetima potpmagao ili napisao.

LJUBLJENI SINE! Ovim Pismom želimo Ti od srca izraziti baš ovo Naše veselje i veliku utjehu. Naime, u ime cijele Katoličke Crkve, kojoj po Božjoj volji stojimo na čelu kao zamjenik svetog Petra, želimo i Tebi posvjedočiti od kolike su vrijednosti po našem mišljenju, Tvoja mnogovrsna djela koja si neutrudivo i nadasve pohvalnim žarom tolake godine vršio. Dakako, htjeli bismo da Te, pouzdavajući se u Božje milosrđe, u ovom času posebno ohrabruje i podržava svijest da si svoj život zaista korisno proživio i svoje djelo sretno priveo kraju.

LJUBLJENI SINE! Zajedno s Tobom upravljamo Bogu svemuogućemu pjesmu hvale i zahvale, jer si uz njegovu izdašnu pomoć uzmogao tako plodonosno raditi i ustajati u mnogim pothvatiima sveučilišta Antonianum, u veoma važnim poslovima i zadacima koje Ti je povjeravala Sveta Stolica, kao i u obilatim odlukama raznih međunarodnih naučnih skupova i Kongresa koje si organizirao i vodio.

Zaista nam je drago zajedno s Tobom s posebnom ljubavlju slaviti Presvetu Božju Majku, jer si, na neki način, svega sebe i sve svoje sile posvetio Njoj u čast, širenju Njezina kulta, imena i štovanja.

LJUBLJENI SINE! Veoma dobro su nam poznati i Tvoji osjećaji i Tvoja ljubav prema Isusu i Mariji, prema Crkvi i Kristovu Namjesniku. Na svemu tomu Ti zahvaljujemo; poradi svega toga s Tobom se veselimo; zbog svega toga očinski Te tješimo.

Ali ipak još jednom molimo istoga premilosrdnog Otkupitelja i Njegovu Majku, Suotkupiteljicu, da s nebesa u ovom času budu uz Tebe, da Ti podare duševni mir i smirenost i priprave preobilate nagrade za sve Tvoje zasluge. U želji da sva ta dobra što uspješnije postigneš, podjeljujemo Ti iz svega srca Naš Apostolski Blagoslov.

Dano u Vatikanu, dne 14. travnja 1977., četrnaeste godine Našega Pontifikata.

PAPA PAVAO VI

Raspeta ljubav - ogledalo pomirenja

Ljubav je pokretač života na zemlji i nužno je čovjeku potrebna. Počinje od davanja, a ne od užvraćanja. I Bog je prvi davao.

Ljubav je rizik, ponuda, a ne vlast. I Bog je ušao u rizik. Ponudio je ljubav svima, jer ljubav se nudi, a ne traži.

Bogu mi ne trebamo. Stvorio nas je, jer nas je ljubio. A Božju ljubav ne mogu dohvatiti ni zapovijedi, ni nauka, jer nije ovisna o vanjskoj izobrazbi. Ulaganje sebe za drugoga jest prava nesebična ljubav.

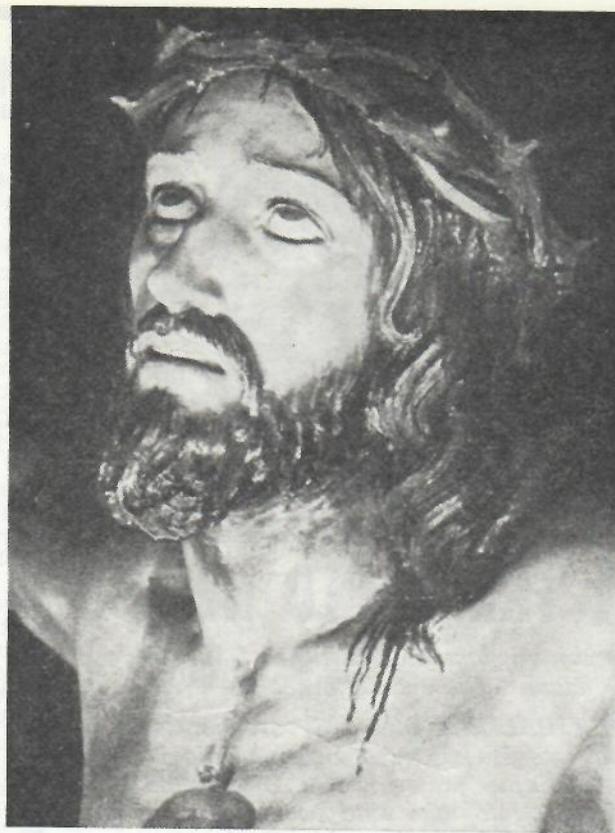
Raspeta Ljubav je povezanost Boga i čovjeka, koja se ostvaruje u posluhu i predanju, u milosti i darivanju po živim susretima u presv. Euharistiji.

Raspeta Ljubav po našim ustima govori, preko naših ruku radi, te po našem srcu ljubi. Ona je mostograditelj između nas i Oca na drugoj strani. Ona nam prašta, pa moli i Oca, da nam Otac oprosti.

Raspeta Ljubav pobjeđuje grijeh i smrt.

NA STO NAS POZIVA RASPERA LJUBAV?

Poziva nas na kršćansku ljubav, koja opriča svima u svako vrijeme, a posebno u Svetoj go-

Gospa u životu oca fra Ante Antića

Tu među nama tih i nemetljivih, a ipak jasan i prisutan. Njegovu blizinu tako snažno osjećamo, kao da je među nama još živ, kao da ga slušamo i da mu se povjeravamo.

Za tolike velikane duha, koji su se istakli na području duha i svesti, kažu da su bili »Alter Cris-tus«.

Slavni Dante Alighieri u svojoj »Božanskoj glumi« okarakterizirao je sv. Franu riječima: »Fu tutto serafico in ardore — Bio je sav serafski žarom« (Raj, XI, 37). Moderni pisac i govornik Teodosio Da San Detole, veli: »Nessuno amò come lui seppé amare — nikada još nitko nije ljubio kako je Frano znao ljubiti.« (Sintesi francescane, pp. 37—39). Renan je nazvao sv. Franu: »Jednim savršenim kršćanim poslije Isusa«, a Gandhi ga slavi kao jednog od najmudnijih ljudi svijeta. (I. Gobri, Život sv. Franje).

Ove kreplosti resile su i zrcalile se na životu njegova duhovnog sina, oca fra Ante Antića. Njegov život i nije bio ništa drugo, nego proživljeno Evanelje s apostolom naroda, sv. Pavlom: »I ne živim više ja, nego Krist živi u meni« (Gal. 3,20).

Tu do nogu One, koja je Majka svete Crkve, kako ju je nazvao Pavao VI. zaključujući II. vatikanski sabor: Majka boljega svijeta i Uto-

čište grijesnika, počiva i sniva, odmaraju se i preporuča život svetog čovjeka i našega brata; čiji šapati usana još čujemo, čije srce nije prestalo kucati za nas; čije ruke, iako sklopjene na grudima, još blagoslovljaju, a duh zanosi i osvaja. Tu među nama je onaj, koji je Majku Božju tako žarko ljubio i ljubi . . . Ona je za njega bila, razumije se, poslije Gospodina Bo-ga, najsvjetija svetost, najljupkija ljupkost i najmudrija mudrost. Jedina Nada i Uporište u ovom rasplakanom i nemirnom svijetu u kojem živimo.

Velim tu, braće i sestre, u ne-

posrednoj blizini sv. prilike, Majke svih ljudi, kojoj je povjeravao i još uvijek povjerava sudbinu svog hrvatskog naroda. Danas, možda više nego dok je bio među nama, u svom smrtnom tijelu, prati svojim moćnim zagovorom život i zbijavanja u našem Zagrebu, gdje je i izrastao u pravog velikana duha.

Možemo mirno reći da je on

znak vremena u ovim prijelomnim

zbivanjima i stremljenjima u ži-

votu Crkve kod nas Hrvata.

Dobrota se skriva kao ponornica, ali kad izbije na površinu snažno natapa i obogaćuje.

Teško je opisati duhovna dobra,

koja su potekla iz srca, koje je is-

kreno izgaralo za sve koji su ga

susretali, koje je tješio, hrabrio i

ulijevao nadu u život i bolje sutra.

Ljubav je prodorna kao tople i svijetle zrake našega sunca, koje ne miruju dok ne rasprše oblake, obasjavaju zemlju i ogriju ozebla i hladna srca. Tko nam može nabrojiti sve one duše, koje je milost Božja zahvatila i osvojila upravo preko izgarivanja Kristove i Gospine ljubavi, kojom je izgarala duša oca Ante Antića.

»Živjeti životom Marijinim: sve u Mariji, s Marijom, za Mariju i po Mariji«. Ovakvo predanje Majci Božjoj izgrađivalo je kroz povijest sv. Crkve svijetle likove i odgajalo vrijedne sinove, koji su izrasli u prave duhovne veličine. Ta velika misao oca fra Ante ozivovorena je u njegovu životu. To bi trebala biti misao vodilja za svakoga od nas. Na to potiče i II. vat. sabor riječima: »Sav spasonosni utjecaj Blažene Djevice Marije na ljudе . . . nikako ne prijeći trajno sjedinjenje vjernika s Kristom, nego ga olakšava« (LG, 60).

Sabor želi da marijanski duh prodre što dublje u duše vjernika, jer će ih taj duh dovesti do cilja života — posjedovanja Krista Gospodina kroz cijelu vječnost. Mnogima je bio poznat njegov žar i pouzdanje u Majku Božju. Kad je govorio o Njoj, govorio je takvom toplinom i uvjerenjem, kao da je gleda pred sobom, a Njezine kreplosti kao da želi približiti je svim ljudima, utisnuti u srca i unijeti u duše onih, koji slušaju.

dini, koja je otkriće ljubavi. Zatim nas snažno poziva na dvostruko pomirenje:

a) pomirenje s Bogom — Božja smo djeca. Bog ljubi svakoga od nas, oprašta sve ono što smo grešno učinili, samo ako to svjesno želimo. Ma bile kako duboke rane naše duše, može i hoće ih izlječiti. Ma kako bili mnogostruki naši grijesi, oprat će ih svojom predragocjenom krvlju. Ma kako bile ukorijenjene naše opačine, neće se moći oprijeti sili milosti. Mi smo dio svoga Boga. Bog je stvorio cijelu zemlju, mora i svemir, bogate i siromašne, velike i male. Tko još smije oklijevati i ne odlučiti se za hitno pomirenje s dobrim Ocem po sakramenu pomirenja (sv. ispovijed).

b) pomirenje s bližnjim — Ljubav prema bližnjemu unaprijed je ljubav prema Bogu. Zapovijed ljubavi ne glasi: ljubi čovjeka, nego ljubi bližnjega. Ne izmisli kakav bi bližnji morao biti, kakvog bismo mi htjeli. Realno ga ljubiti kakav jest. A to znači da ćemo se žrtvovati, kao da se žrtvujemo za izgradnju svoje osobe. Svaki od nas daje za sebe — sve od sebe. Od ove žrtve za sebe treba se učiti žrtvovati se za sve ljudi. Mogu ljudi biti prema nama neprijateljski, ali nas to ne opravdava, da i mi budemo takovi prema njima. Uvredu treba uzvratiti opraštanjem i zaboravi. U ljudima treba nazirati i Božje djelo, a ne samo ljudsko. Tko prezire

Jedna zgodica iz života oca Ante jasno govori, koliko je pouzdanje imao u Majku Božju. Naletjeli su zrakoplovi nad Mađarskom i bombardirali grad, jedna bomba padne na samostan i sruši uz ostalo i zid fra Antine sobe. On se u to vrijeme upravo preporučivao. Gospodski moleći je pouzданo za pomoć u nevolji. I za malo je izbjegao smrti. A kad su braća u strahu došla vidjeti što je s njihovim Magistrom, našli su ga kako pobožno kleči pred Gospinim likom i moli se. Nakon svega toga često je ponavlja: »Gospa me je spasila!«

Mnogo se molio Majci Crkve, a i drugima je to toplo preporučivao. Kad bi nam mogle progovoriti nje-

i ljepotu.

U mladosti Gospa mu je bila uzor, voditeljica i pomoćnica. Sto je postajao zrelij, to se nježno poštovanje i djelovanje pretvaralo sve više u stalni i postojani plamen ljubavi i odanosti. Sticao je sve više uvjerenje da bez Marije i nema spasenja, jer tko ljubi Gospu ne može a da ne ljubi Isusa, — tko ljubi Isusa ne može ne ljubiti spasenje.

Svima, koje je pobliže poznavao i susretao, stavljao je pred oči Gospin lik i njezine kreposti. Govorio bi im: »Ugledajte se u Mariju, ne mojte ništa poduzimati bez Marije. Njoj se potpuno izručite!« Po božnost prema Majci Božjoj bila

posti. U njegovu duhovnom rastu i dozrijevanju središnje mjesto pripadalo je Majci Božjoj od koje je očekivao svaku pomoć i dobivanje sve milosti.

Skoro sav svoj život proveo je u sjeni Gospinih svetišta. Svoje mladenačke dane pod okom Cudotvorne Gospe Sinjske i Majke od Milosti, Gospe Visovačke; muževnost u neposrednoj blizini Bezgrešne Djevice u Makarskoj, a zrelost svoju pod zaštitom Majke Božje Lurdske u Zagrebu. I na mrtvačkom odu ležao je pred olтарom Majke Božje Lurdske svjedočeći životom i smrću, da je cijelim svojim bićem pripadao Gospu.

Ni na Mirogoju nije mogao dugi ostati, nego samo da se ispune riječi Krista Gospodina: »Ako pšenično zrno ne padne u zemlju, ne donosi ploda« (Iv 12, 24).

Povratile su ga ljubav i duhovne potrebe braće ljudi ponovo do nogu One, koja je moleća i Svemoć kod Boga za nas.

Stoga, dobri slugo Božji, budi nam učitelj i savjetnik u životu, koji je protkan najrazličitijim kušnjama i poteškoćama!

Budi nam duhovni vođa i vodi nas Božjim putovima, da ne zalutamo!

Budi nam tješitelj, jer dani koje živimo teški su i puni lomova!

Budi naš zaštitnik, jer nam je potrebna pomoć i obrana, danas, sutra, sve do kraja života.

U Zagrebu, 12. prosinca 1976.

Ivo Lucić

gova soba i kapelica, u kojima je bio i molio, zahvaljivao se i klanjao, tek onda bi pred nama iskrsla ta plemenita i velika franjevačka duša u svoj svojim veličinama.

mu je mjerilo napredovanja u duhovnom životu. Bio je duboko uvjeren iz osobnog iskustva da onaj koga Ona uzme pod svoju zaštitu, sigurnije i brže ide putovima kre-

ljudsko, prezire i to božansko što se krije u ljudskome. Raspeti je po ljudskome bio prezren, ali je ipak konačno ono božansko iz najbjednijeg, raspetog — ljudskog izbila punina božanstva sjajem uskršnuća. Važno je zapamtiti, da u svjetlu raspete Ljubavi čovjek nije ni crn, ni bijel, niti žut.

Za Krista je svaki čovjek brat

- bio grešnik
- bio izgubljen
- bio carinik ili razbojnik.

Zašto tražiti više od Krista?!

Kako da ne osjećamo bol i grižnju savjesti radi naše grešne prošlosti i polovične sadašnosti?

Raspeta Ljubavi, puči nas kako se iskreno živi pred tobom i pred bratom bližnjim. Osmisli naš život razumijevanjem za bližnjega upravo danas, kada svi odviše žurimo za svime, a najmanje za razumijevanjem. Mnogi nas poznaju, a malo ih je koji nas razumiju i obratno. Nepobitna je pak činjenica da se ne možemo pomiriti ni s Bogom ni s bližnjim, ako se ne poznajemo.

Raspeta Ljubavi, ogledalo pomirenja, oprosti i zaboravi grijehu nas grešnika. Daj nam novi duh i novo srce. S nadom i molitvom pouzdajmo se u Božju mudrost, ona će odgovoriti na sve naše potrebe.

S. A. Voloder

OVOGODIŠNJI SPOMEN SMRTI OCA ANTE ANTIĆA

nedjelja 6. ožujka 1977.
(ulomci iz propovijedi Dr Frane Franića, nadbiskupa i metropolite splitskoga)

Moramo umrijeti grijehu da bismo živjeli Bogu po milosti Božjoj. Ako bi bilo potrebno, moramo biti spremni dati i svoj život za to kraljevstvo Božje da ga ne izgubimo; ne samo mi osobno nego i braća naša.

To znači biti kršćanin, biti sljedbenik raspetoga i siromašnoga Isusa. Ne trgovati s vjerom ni u braku ni izvan braka, ni kao otac ni kao majka. Braća i sestre, ne dajmo se zavarati i zastrašiti lošim primjerima današnjice . . .

Primjer našega dobrog o. Ante Antića, zagrebačkog isповједnika i duhovnog vođe svećenika, sestara i intelektualaca — to je bio zaista čovjek žive vjere koji je živio, radio i trpio za kraljevstvo Božje u svojoj duši i dušama drugih ljudi. To je primjer našega čovjeka, temperamentnog čovjeka, koji je bio preobražen vjerom u Boga i Krista. To mu se preobraženje vidjelo čak i na njegovu licu i na izmučenom tijelu . . .

Svaki put, kada sam dolazio u Zagreb i u ovaj samostan isповedio bih se kod njega. On bi mi posvećivao posebnu pažnju jer sam bio biskup glavnog dijela njegove redovničke provincije pa mu je bilo stalo da odnosi između biskupa i općenito dijecezanskog i redovničkog klera budu što bolji, uredniji i ljubazniji. Uvijek mi je govorio da nastojim biti »čovjek Božji«. A to je za njega značilo sve. Time je označavao čovjeka koji živi od vjere u Boga i za kraljevstvo Božje koje nije od ovoga svijeta . . . O. Ante Antić je prvenstveno bio »čovjek Božji«. Njegov se je život kretao u duhovnim čistim Božjim sferama dnevne kontemplacije, dnevnog razmatranja u koje je bio uronjen otrgnut od zemaljskih veza. Bio je doista lik slobodnog čovjeka, koji se nije dao zarobiti novcem, tjelesnom požudom, društvenim prestižom, pa ni crkvenim. Ništa nije želio, u ništa nije vjerovao, na ništa se nije oslanjao osim na Boga, na istinske životne vrednote istine, pravde i ljubavi. Bio je istinski mali brat kakvoga je želio sv. Frane, oslobođen od svega što nije Bog, koga je volio čitavim srcem.

Koliko je sati dnevne molio o. Ante Antić? Koliko je noćnih sati provodio pred svetohraništem? To će kazati oni koji danas kritički ispituju njegov život. Mi to možemo donekle prosudjivati prema njegovoj evangelizaciji koju je ostvarivaо s nama povremenim ili stalnim penitentima. Mi zaboravljamo da je u sakramenat svete isповijedi uključena i evangelizacija. To smo bili donekle zaboravili pa nam je tu činjenicu morao pripomenuti II. vatikanski sabor . . .

Odakle slabost naše evangelizacije? Odatle što smo više propovjednici, manje svjedoci radosne

Kristove vijesti. Nije pitanje riječi, nego više nagona, koji se ne da imitirati ni naučiti. Sv. Petar je jednom propovijedi obratio 3000 ljudi na Duhove, a mi s tri tisuće propovijedi više puta ne obraćamo ni jednoga čovjeka.

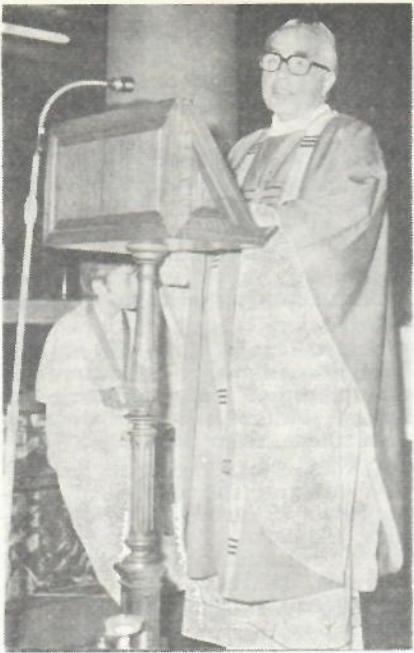
A mali brat Ante, ponizni čovjek, sa skromnom franjevačkom izobrazbom koju je dobio u Zaostrogu i Makarskoj, obraćao je duše ne samo Bogu posvećene, nego i radnike i zagrebačke intelektualce. Eto, pokazalo se da se prorok ne postaje u svojoj domaji: da nije o. Antić došao u Zagreb, možda se danas kod Hrvata za njega ne bi znalo. Ali on je s hrvatskog Juga došao na hrvatski Sjever da svjedoči svojim poniznim životom i životom vjerom za Krista u apostolatu sakramenta svete isповijedi i duhovnog vodstva i tako predobije kršćanske duše Zagrepčana i hrvatskog naroda. Uzori takve žive vjere danas su iznimno potrebnii.

Čovjek bi pomislio da će ovakav fratar biti zbilja udaljen od ljudi, možda strašljiv i da će imati kompleks doseljenika, južnjaka u ovoj hrvatskoj učenoj metropoli . . . Istinske vrednote zaista se nameću i bez struktura, svojom autentičnom karizmom koja se ne da naučiti. Ljubav koja je gorjela u tom srcu skromnoga šibenskog fratra, naučila ga je kako će naći put do duša suvremenog velegrađanina u Zagrebu . . . Po njemu se vidi, kako Bog i Božje kraljevstvo ne uđaju čovjeka od ljudi, nego ga čine većim čovjekom; vidi se, kako ljubav Božja ne gasi u srcu čovjekovu ljubav prema ljudima, ako je ona autentična ljubav Božja.

Čovjek se čudi, kako taj skromni čovjek, koji nije svršio nikakav fakultet psihologije ili sociologije ulazi u nutrinu svojih pokornika otkrivajući ono što mu nitko nije otkrio: uzroke mana i padova, uzroke nestabilnosti. To je činio on, koji je bio na 5. stupnju savršenosti, prema ljestvici sv. Terezije Velike — kako je to ocijenio njegov isповједnik karmelićanin.

Nema u njega šablone, nema ritualizma u koji mi isповјednici i duhovne vođe tako često upadamo . . . Ako hoćemo druge obraćati, moramo početi sami sebe obraćati kako nas je učio, makar samo i nekoliko puta u isповijedi, naš zagrebački isповједnik o. Ante Antić. Taj čovjek Božji nije se ograničavao na savjete u borbi s grijehom, nego je savjetovao za praktički život. Njegov je apostolat u tome, čini se, bio obilat.

Imao je smisla: za kulturne i tjelesne potrebe svojih pokornika. Brinuo se, koliko je mogao, da bi ljudi, s kojima je dolazio u doticaj, dobili posao i namještenje. Svjetovao je i poticao sveučilištarce da dobro uče, upućivao ih na postdiplomski studij, na sticanje znanja i naslova, jer mu je bila jasna važnost znanja i vještine u radu. Veoma je cijenio znanje dobrih liječnika (pre-

S OVOGODIŠNJE KOMEMORACIJE O.
ANTE ANTIĆA KOJEG JE PREDVO-
DIO SPLITSKI METROPOLITA —
PREUZV. DR. FRANE FRANIC

ma vlastitom iskustvu), zatim znanje dobrih i sposobnih profesora a upućivao im je na pouku siromašne studente i đake . . . Organizirao je karitativno skupljanje za siromašne zagrebačke obitelji o kojima se brinuo.

Ovaj samostan je bio za njegova života veoma živo središte vjerskoga, kulturnog i društvenog života u kršćanskom smislu . . .

O. Ante Antić je u nama ostavio određeni dojam koji u nama traje do danas i zahvaljujemo Bogu na tome daru.

Najviše nam treba Božjih ljudi, kako je govorio o. Ante Antić, treba nam svetih duša koje će savjesno obavljati povjerene im poslove iz ljubavi prema čovjeku i društvu, a ta ljubav ima nepresušni izvor u Bogu i ljubavi prema Njemu.

STRPLJIVOST O. ANTIĆA

Zivot svakog kršćanina trebao bi se odvijati na području: djelovati i trpjeti. Za djelovanje su potrebne dviye krepsti — stalnost i ustrajnost, a za trpljenje strpljivost i ustrajnost. Stalnost znači svladavati sve teškoće kod svakodnevnog djelovanja. Po ustrajnosti treba prosljediti uporno s planiranim radom. Strpljivost traži vedrinu, radost i mirnoću čak i onda kada nas melje tuga.

Današnjem progresivnom čovjeku neophodno je potrebna strpljivost, da susbije razornu moć nestrpljivosti. U jurnjavi dnevnoga zbivanja većina pojedinaca misle samo na sebe; željni senzacija zaboravljaju se u ponašanju prema bližnjemu. Čovjek »gazi« čovjeka. Ne bira sredstva da dođe do vlastitog cilja. — A kako je teško nositi ožiljke sredine života?!

Kakva i kolika je bila strpljivost našeg fra Ante? Njome je bio protkan cijeli cjelcati njegov život. Evo dokaza za to:

U prvom redu nije bio nametljiv. Nije bio ni osjetljiv ako je morao čekati na bilo što ili bilo koga. Davao bi prednost drugome. Podnosio je i nepravdu ne tražeći svoje pravo. Često ga radi toga nisu razumjeli. Ponekad je bio radi toga i gurnut

u stranu, ali ga to ne bi smetalo. Mirno bi nastavio vršiti svoju dužnost. Spremno bi ponovo tražio, odnosno molio neku stvar za koju je mislio da je potrebna.

Strpljivost ga nije ostavila ni u danima kad ga je bolest shrvala na bolesnički krevet. Nije mrmljao, nije zahtijevao, nije dosađivao. Bio je zahvalan za svaku i najmanju uslugu koju bi mu netko iskazao. Pogotovo ga je ta krepst resila u posljednjim danima, kad je njegovo tijelo izgubilo svaku snagu, a pomoć drugoga postala neophodna. Nikada ni znakom nije pokazao da mu je čekanje zamorno, ni da ga uznemiruju brojni posjetioci, iako je bio pri kraju svojih ljudskih snaga.

Ukratko rečeno kroz cijeli svoj redovnički život nije bio nestrpljiv. Bez trunka žurbe imao je vremena da svakoga lijepo primi, pažljivo sasluša i velikodušno pruži traženu pomoć bilo duhovnu ili materijalnu. — Imao je mnogo razumijevanja za slabosti drugih (naglost, nestrpljivost . . .) — Pred samu smrt je primao vedra lica i otvorena srca sve, sve bez iznimke koji su dolazili k njemu. Zaboravljao je sebe; živio za druge radi svoga Boga.

Koliko razloga da ispitamo svoju savjest u vršenju krepsti strpljivosti u odnosu prema bližnjemu, te da odlučimo, noseći breme vlastitog života, pomoći svima koje susrećemo u životu, da strpljivo i odano ponesu svoj dio križa Kristova!

HUMANIZAM

Svjedoci smo mnogih riječi o čovjekoljublju, a ponekad se čuju glasovi o čovječnosti. I nikoga ne iznenađuju riječi, ali silno bole povrede, rane i uvrede; boli nedostatak sućuti, milosrda, bratskog i srađavnog razumijevanja.

Povelje napisane, potpisane i objavljene mogu u naivnim podržati povjerenje, u trijeznim produbiti suzdržljivost a ogorčenima izazvati bijes. Lijepa sročenost ne ublažuje oštricu manjekosti u međusobnim, međuljudskim odnosima.

Nitko ne sumnja u potrebu čovjekoljublja, nitko ne želi biti nečovječan, ništarija i podlac, nečovjek. A ipak: »... da li sam priravan odreći se samoga sebe i umrijeti za drugoga? ...« (Dr Franjo Kuharić, 28. siječnja 1977.)

Ne preostaje drugo već priznati davni znak prepoznavanja: po tome ćemo se znati, poznati i prepoznati, ako se međusobno ljubimo, ako volimo čovjeka i bližnjega svoga.

U Ivanovu Evanđelju je zabilježeno (13, 14) da se mora voljeti jedan drugoga, kao što nas je Gospodin volio, moramo se međusobno voljeti...

I o. Antić je za života napisao: »Dijete moje, Bog te ljubi...«

Budući »moram biti Božji — samo Božji...« (o. Ante Antić) moram svjedočiti životom i djelom Ljubav; sinovstvo svoje moram potvrđivati.

Moram biti Božji.

Čovjek Božji — ne samo krštenjem, odjećom pravopričesničkom i krizmaničkom, niti orguljaškom glazbom pirovskom, ni koračnicom posmrtnom.

Čovjek Božji — moram biti danas, sutra, prekosutra i u sve dane što slijede zatim. U sunčana jutra, u zrelini podneva, u blagosti predvečerja.

Čovjek Božji — preobrazbom duhovnom, obraćenjem nutarnjim, djelatnošću svagdašnjom, molitvom neprestanom. Poglavit — ljubavlju, čovječnošću i čovjekoljubljem. (Novinari se utječu tuđoj riječi te zamjenjuju čovječnost i čovjekoljublje — humanizmom. Nije to zbog zamagljivanja i zaluckavanja...)

Čovjek Božji — to je zapovijed, a do njene punine traje, vrijedi najveća: Ljubi bližnjega svoga.... To je prva zapovijed i jedini znak prepoznatljivosti. U njoj je sva oštromost i — jednostavnost, dostupna je znanstvenicima i siromašnjima izobrazbom, vrijedi za grimizne ogrtace i prosjačke dronjke, za redovnike i »porcijske« s njihovih porta, jednaka je za »mercedese« i za pješake.

Za sve, jer nitko ne treba tražiti svoje, nego dobro drugoga (1 Kor 10, 24)

2.

Biti čovjek Božji ne znači samo biti dijete Božje, sin Božji, nego biti brat Kristov, ud jednoga Tijela, brat sviju ljudi, član — pravi, punopravni i potpuni — ljudskog zajedništva, svjedok Vječnosti, potvrda Ljubavi.

Za skromnog redovnika iz Vrbaniceve 35, za franjevca rođena na kršu, na kamenjaru kojega opakuje more, rekoše svi — bio je čovjek Božji. Potvrdili su njegovi najbliži (brat, sestra), s ljubavlju su širili taj glas njegovi bogoslovi, mlađa redovnička subraća; spomen mu takav čuvaju franjevačka braća svećenici i poglavari (P. Grabić, J. Lovrić, P. Čapkun, D. Damjanović, B. Vuco, S. Petrov, B. Duda i dr.); takvima ga priznaju mnogi u raskošnom šarenilu redovništva hrvatske Crkve (isusovci: Dr. Ivan Kozelj, Dr. Ivan Fuček, A. Katalinić i dr.; konventualci, trećoreci, mnogovrsne redovnice: milosrdnice, križarice, karmeličanke, klariće, Naše Gospe i dr.), srčano i mirno to govore biskupi (Dr. Franjo Kuharić, Dr. Frano Franić, J. Arnerić, J. Šalač, Mijo Škvorc i dr.).

Za njih je o. Antić bio — čovjek Božji,

za njih je — ostvario, svjedočio i potvrdio najveću zapovijed Gospodinu: »Ljubi bližnjega soga...«

Bio je čovjek, franjevac koji je dosljedno ispunjao Pravilo svoga velikog redovničkog Oca i Utemeljitelja: »Pravilo i život ove braće jest... slijediti nauk i stope Gospodina našega Isusa Krista« (sv. Franjo Asiški).

Bio je čovjek Božji.

Svi spisi njegovi, djela, postupci, pristupi ljudima i pitanjima to svjedoče. Nije fra Ante ni želio biti ništa drugo, nego Krist: »Molite, da svi koji dođu k meni ne nadu fra Antu nego Isusa« (o. Ante Antić, 1959).

S raznih se gledišta promatralo život ugodnika Božjeg o. Antića, različita su stanovišta pisaca o njemu, njegovim vrlinama i krepostima. No, mislim da se vraćam jednom vrelu i ishodištu, početnici i Početku, jednoj Punini — Kristu, koji je čovjek postao — za ljudе.

Hoće li se to nazvati suvremeno-novinarski humanizam ili svemu treba dati pravo ime: okristovljenje čovještvo — to je pitanje pristupa. O vulgariziranoj riječi hu-

manizam ne treba raspravljati (jednostrani ljudi bi pomislili na skrb, himbenu darežljivost, hladnu sućut i sl.), presudnija i odlučnija je iskrena, nepatvorena, kristovska ljubav fra Antina prema čovjeku, subratu, bratu Kristovu, drugom Kristu.

U sivoći naših dana fra Ante je u odnosu prema čovjeku upozorio na najbitnije: treba okristoviti sebe, da »svatko koji meni dođe ne nađe mene, nego Isusa.«

Tako se mogu razumjeti beskrajni i ustrajni sati provedeni u ispovjedaonici, nebrojeni nizovi krunica, bogatstvo savjeta i utjeha, sućut i razumijevanje, razgovor i skrivena, diskretna pomoć koja nije vrijedala dostojanstvo.

Zivjeti za Boga, u Bogu, biti Božji značilo je za fra Antu živjeti za Krista, za brata Čovjeka, za čovjeka. Ne, nije to puki humanizam, jer bi bio egocentričan (učiniti ču, da bi mi se vratio, učinilo). Bio je to Kristocentrizam, život s Kristom za druge, za bližnje, za subraću Gospodinovu. I sve što fra Ante čini, kako postupa, čime se bavi, što poduzima nosi isto obilježje: »Da budem kao Isus.«

Ostvarujući to načelo okristovljenja fra Ante je i druge tome učio. (Usp. o. Ladislav Marković: Kristocentrizam u životu i u duhovnom vodstvu Oca Ante Antića, Dobri otac Antić, glasilo Vicepostulature, god. 1976, br. 2—3, str. 2—6).

3.

Teško je biti čovjek i živjeti s ljudima, živjeti ljudski.

Teško je biti čovjek kršćanin i svjedočiti Ljubav u društvu, s ljudima koji Ljubav ne žele, sebe varaju, sjajem obmanjuju položaje, lažima zasićuju obitelj i znance.

Nedavno je crkveni dostojanstvenik (Dr Frano Franić, 6. ožujka 1977.) rekao, da je o fra Anti svatko dobro govorio i rado ga imao. Jednostavnije rečeno — fra Ante je shvatio i naučio u školi Učitelevoj ponašanje prema drugima.

NAŠ MAGISTER, kako su ga zvali, znao je fra Ante mjeru prema mlađeži, prema subraću redovničkoj, prema budućim svećenicima i župnicima. I za studij, i za knjige, za hranu i odjeću se brine. Bolesnike tješi, lijeći i upućuje:

»Koliko ti dopušta zdravlje i pri-like — čuvaj muk. Rekao sam: dopušta zdravlje, jer svatko ne može jednako. Netko može 1—2 dana, ali već treći dan čuti se umoran...« (Pismo 30/3. od 14. kolovoza 1931.)

BOŽJEGA ČOVJEKA

Među Isusovim učenicima nisu svi bili jednaki: jedan mu je počivao na grudima i volio ga je (Iv 13,23), ali nije za poglavara Crkve izabrao najdražega nego Stijenu, na kojoj reče da će sagraditi Crkvu (Mt 16,18). I fra Antinim se odgajanicima činilo da su neki bliži, da se za njih više skrbí. Ali su kasnije prepoznali u njemu oca koji znade mjeru. Pobjedivao je primjerom, žrtvom, dirljivom skrbi za liječnik, hranu, opskrbu, odmor, okrepu.

Noseći breme vlastitog temperamento fra Ante je u odnosu prema drugima bio neobično blag, srdačan, znajući cijeloga života da »čovjek sve radije ostavi negoli sama sebe.«

Suosjeća toplo, iskreno s tuđim patnjama i udarcima životnim. Rijetkom zrelinom, dubokom sućuti, ali i predanošću u volju Božju piše svome redovničkom subratu u povodu majčine smrti:

»Tvoje sinovsko srce bit će rano i ucviljeno smrću tvoje dobre majke. Ono će istodobno osjećati dužnost da bude odano i vjerno volji Božjoj. Tiha sabranost osvojit će nutarnjost Tvoju i Ti ćeš nekom nutarnjom nuždom govoriti: »Hvala Bogu!« Isus će te krijepliti i sjećati na svoju žrtvu. Budи mu u svemu poslušan . . .« (Pismo 30/2. od 2. kolovoza 1931.)

Krist je susretao i k njemu su dolazili ljudi različitih uzrasta, dobi, zdravlja, imutka, naobrazbe. Bilo ih je radosnih (na svadbi u Kani Galilejskoj), tužnih (majka umrlog jedinca, sestre mrtvog Lazara), slijepih (»Sine Davidov, smiluj nam se . . .« Mt 9, 27), bogatih, koji traže pomoć (umrla mi je kćer, dodi . . . položi ruku i ona će oživjeti . . . Mt 9, 18 . . .), učenih glava i farizeja (Lk 7, 36). Družio se Gospodin sa carinicima i grešnicima (Lk 5, 30), razgovarao sa Samarićanima (Iv 4, 1–43), izlječio je satnikova slugu (Mt 8, 5–7). Bio je Krist i Gospodin za sve, divan Brat svima, Sučovjek Ijudima.

Fra Ante je od Njega naučio čovjekoljublje, jer »On je cilj tvoga života i boravka ovđe na zemlji . . . Bog je tvoja svrha, tvoj život, tvoje sve . . .« Tako shvaćajući život, fra Ante upućuje ljudi, subraću svoju i najvećeg Sučovjeka jednom Smislu i Razlogu:

» . . . želite nositi Isusa u sebi, u vladanju, u životu, i davati ga drugima. U vama neka doktori, pacijenti, ljudi, pa bilo oni kojih nazora i gledanja, neka svi u vama vide, osjetite ljubav Kristovu, njegovo čovjekoljublje, njegovu dobrotu . . .«

Tako i nikako drukčije. Krist. Samo Krist, Bogočovjek može i mora biti mjerilo čovjekoljublja. Jedino i samo. Ne može biti čovjekoljublje bez Sučovjeka, Sina Stvoriteljeva.

Ljudski je tražiti razumijevanje, oslonac, utjehu. Fra Ante to znaće dobro, veoma dobro. U raskoši svoje dobrote tješi sve koji mu povjeravaju teškoće, udarce i klonuća, ali uvijek svjestan:

»Nemoj se ni na koga oslanjati samo na Gospodina . . . Ti moraš djelovati kao Krist . . .«

Nema polovičnosti, kolebanja: sve će biti dobro, kad se uzdamo u Gospodina. U svemu. U krupnicama i sitnicama. Treba znati reći sućut u povodu smrti, čestitati položeni ispit, podijeliti radost vjenčanja, uputiti dobre želje za imendan: »Za tvoj imendan primi moje najljepše čestitke. Isus te učinio po zagovoru sv. Odvjetnika pravom svojom slikom i u njoj utisnuo svoje Svetе Rane . . .« (Pismo 30/26. od 4. prosinca 1935.)

Sve je to jednostavno, ljudski, kršćanski. (Nisam još nigdje pročitao raspravu o redovničkom čovjekoljublju, baš redovničkom.) I za sve treba naći vremena, potrebu ispriku: » . . . ovaj put ti ne mogu dulje pisati, jer sam opterecen i pripravljam one, kojima još nije došlo rješenje za vojsku, za sv. Misu . . .« (30/28. od 16. lipnja 1936.)

4.

Zvali su ga Učitelj — naš Magister. A zapravo je fra Ante bio dobar učenik velikog Učitelja. Od Njega je sve naučio. Posebice razumijevanje, dobrotu i blagost prema grešnicima. Kažu, ljudski je grijesiti. No razumjeti subrata koji je pao, ponizio svoje čovještvo — to je umijeće Raspetoga, koji u trenucima golgotskog smirenja moli: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine« (Lk 23, 34).

Krist je prema grešnicima bio iznimno dobar, plemenit, blag. O-

sudio je grijeh zbog kojega je morao podnijeti smrt. Ali grešnike je primao, ljudio ih sućutno, puninom blagosti, milosrdno.

Doveli su mu preljubnicu. On obara oči da se žena ne bi postigla pred čistoćom pogleda Njegova. I tek kada su ostali sami, kad znatiželjnika nije bilo, izriče Sučovjek veliku riječ Milosrđa: » . . . ni ja te neću osuditi. Idi i ne grijesi više . . .« (Iv 8, 11).

U školi Ljubavi koja opršta u trenutku smrti svojim ubojicama naučio je fra Ante biti djelitelj oproštenja, poticati na dobro, krijepliti malodušne. Otkrivajući uzročno posljedični smisao padova i pokajanja, jednostavno i potresno fra Ante potiče:

»Uvijek placi, kaj se i ponizuj što nisi onakav kakav to Isus od tebe traži i želi da budeš . . . Stidi se što tako malo cijeniš naklonost, prijateljstvo tako velikog i uzvišenog Kralja i Prijatelja.«

Fra Ante je žao, duboko žao što je čovjek padom sebe ponizio. Brat s Kristom po čovještvo, prijatelj s Kraljem svojim, padom i grijehom čovjek sebe ponizuje, gubi vezu sa Sučovjekom, koji je za njega, za otkupljenje smrt podnio. No fra Ante nije bezdušni sudac nego potiče i upućuje:

» . . . Zahvaljuj dragom i dobrom Bogu na velikoj ljubavi i dobroti prema tebi. Velikodušno odgovaraj na svaku milost i cijeni darove Božje. Digni svoj pogled gore i uvijek gledaj Boga, na Njegovu sv. ljubav i volju i njih slijedi . . .« (Pismo 30/67. od 10. siječnja 1942.)

Hoće li ikada biti ispisana povijest duša koje su u ispovjedaonici (ili sobici) fra Antinu doživjele, proživjele svoje povraćeno, obnovljeno, pročišćeno čovještvo, spoznale svoje puno ljudsko dostojanstvo?

* * *

Znam,
uvijek kad preda mnom stoji čovjek — stvorene je to Očevo, učinjeno na sliku Njegovu.

A čovjek nije samo tijelo. Duh ga uzdiže iznad ostalih stvorova. Ima stvaralačke sposobnosti, darove uma, plemenitost srca. A sklonosti ima svoje (mora okristoviti svoje biće, ali često pada!).

Takva čovjeka poznavao je fra Ante (redovnika, svećenika, radnika, intelektualca, mladića i starca, djevojku i zrelu ženu).

I volio ih je sve, jer je znao da su djeca Očevo, braća Kristova, ljubimci najvećeg Sučovjeka.

—as—

RAZGOVOR O FRA ANTI

Pozdravljam vas, Oče, u Vječnome Gradu. Prije uskrsnih blagdana nisam vas susretao ovdje, a koliko mi je poznato, niste doveli hodočasnike. Imate jamačno drugih razloga za boravak ovdje?

— Hvala Vam što ste me se sjeli i dopustili mi razgovor s vama. Ja doista nisam doveo hodočasnike, a došao sam amo službeno kao vicepostulator o. Ante Antića.

Mislio sam da je razlog Vašega dolaska u tome. Molim Vas, dakle, recite slušateljstvu i meni kako je sada s poslovima Vicepostulature; i ma li što novoga u radu oko postupka za beatifikaciju o. Ante Antića.

— Uvijek me zateknete s mnoštvom pitanja na koja ne mogu is-

crpno i potpuno odgovoriti. Slušatelji i Vi osobno znate da nikakvih službenih izjava ne mogu priopćiti. No, ipak svima, širom svijeta, smijem javiti, da smo 6. ožujka 1977. (jer je bila nedjelja) proslavili 12. obljetnicu smrti o. Antića. Euharistijsko slavlje je predvodio i održao prigodnu propovijed Dr. Franjo Franić, nadbiskup i metropolita splitski. Pred mnoštvom štovatelja o. Antića, u svetištu Gospe Lurdske, govornik je povezao s nedjeljnim čitanjima život i rad o. Antića. Ističući da je fra Ante bio čovjek Božji, splitski nadbiskup je upozorio na franjevačku jednostavnost i dosljednost fra Antinu u službi Bogu i svjedočenju kraljevstva Božjeg.

Hvala Vam na ovoj vijesti, ali dopustite mi pitanje: hoće li nadbiskupov govor biti dostupan i onima koji nisu imali sreću biti nazočni na toj nedjeljnoj, večernjoj sv. Misi u Zagrebu?

— Svima u Domovini i izvan nje bit će nadbiskupove riječi dostupne. Vicepostulatura će uskoro objaviti novi broj svojega glasila **Dobri o. Antić** u kojem će biti izveštice o tom obljetničkom skupu, a bit će u ulomcima objavljen i veći dio nadbiskupova govor. Pripominjem, da će jamačno i časopis **Crkva u svijetu** objaviti taj govor u cijelosti.

U Domovini, izvan nje, u čitavom svijetu se puno govori o humanizmu, o slobodi ljudske osobe, o osobnosti i ljudskim pravima. Nije vam to nepoznato — ni kao čovjeku-redovniku, niti kao vicepostulatoru. Po Vašem sudu — mislite da o. Antić može biti pouka, poticaj i uzor suvremenom čovjeku u čovječnosti i čovjekoljublju?

— Na pitanje bih odgovorio kao čovjek i redovnik ne mijesajući moju vicepostulatorsku službu.

HVALJEN ISUS I MARIJA

Mnogopoštovani Oče u Kristu!

Prije svega, molim Vas da se zahvalite Gospodinu za svu ljubav i dobrotu kojom me obasipa. Zaista meni je Bog dobar na poseban način. Hvala Gospodinu za posebne milosti koje mi je preko Vas udijelio. Hvala i Vama, Oče, hvala, Bog neka Vam sve obilno naplati!

Hvala Vam, Oče, što ste mi pokazali da je Bog dobar.

Hvala Vam, Oče, što ste Boga približili meni ili bolje reći, mene Bogu.

Hvala Vam, Oče, što ste mi dali osjetiti Božju blizinu u Vašoj blizini.

Hvala Vam, Oče, što ste bili sredstvo Božjeg milosrđa i dobrote prema meni.

Hvala Vam, Oče, što ste tako velikodušno sve podijelili sa mnom.

Hvala Vam, Oče, što ste me učinili dionicom svoga svećenstva, redovništva i svoje milosti.

Hvala Vam, Oče, za svaku žrtvu i molitvu prikazanu za mene.

Hvala Vam, Oče, za svu strpljivost koju ste imali sa mnom dok sam se ja otimala.

Hvala Vam, Oče, što ste me čekali i primili. Hvala Vam, Oče, za svaku riječ ljubavi i dobre.

Hvala Vam, Oče, za svaki pogled, kojim me Isus iz Vas pogledao.

Hvala Vam, Oče, za svaki blagoslov.

Hvala Vam, Oče, što ste mi otvorili oči, što ste mene približili meni.

Hvala Vam, Oče, što ste mi rekli istinu.

Hvala Vam, Oče, za sve trenutke, koje sam uživala u Vašoj blizini.

Hvala Vam, Oče, velika hvala, što ste kao Jaganjac uzeli sve moje krivnje na sebe.

Hvala Vam, Oče, što me Vaša očinska ljubav i blagoslov prati.

Hvala Vam, Oče, što smijem, ja nevrijedni stvor, u zajednici s Vama Bogu prikazivati sebe.

Hvala Vam, Oče, što ste me primili i Bogu prikazali.

Hvala Vam, Oče, što me niste napustili.

Hvala Vam, Oče, za Vaš interes za jedno bijedno stvorenenje, kao što sam ja.

Hvala Vam, Oče, što ste me primili iz ruke Božje za svoje dijete.

Hvala Vam, Oče, hvala, što ste mi bili i ostajete moj Otac u Isusu i po Isusu.

Hvala Vam, Oče, za sva dobročinstva, koja ste iskazali našoj Kongregaciji i Provinciji.

NA RADIO VATIKANU

Imate pravo: mnogo se govori o čovjekoljublju, o čovječnosti. Goveore o tome svi koji su predstavnici oblasti, koji odlučuju o ljudskim životima i sudbinama. Ali gouve i oni koji zbog nepočudnosti moćnih ne dobivaju posla, nemaju prava ni zaštite; oni — koje boli nečovječnost.

A svima, baš svima je Krist o-petovao potresnu zapovijed: **Ijubi bližnjega svoga** . . . Ljubav je znak prepoznavanja u Crkvi, u redovničkim zajednicama, među kršćanima, među ljudima. A Dr F. Franić, nadbiskup, je već nekoliko puta isticao, kako je fra Antu svatko volio, svatko o njemu dobro govorio: svi koji su mu dolazili, svi kojima je odlazio, svi svećenici i sva njegova redovnička subraća. Mudrost takva ponašanja, snalaženja i usmjerenošć mogao je fra Ante nači jedino u Bogu. Poznato je njegovo načelo i životni imperativ: »moram biti Božji — samo Božji...« Okristovljujući sebe, svoju osobnost fra Ante je tako ostvario

i svoje nastojanje, da oni koji budu dolazili k njemu, neka ne nađu fra Antu, nego Isusa . . .« (god. 1959. u jednom pismu). Takav redovnik jednostavan, bez akademskih naslova, bolestan, patnički iscrpljen imao je privlačnu moć raskošne rasipnosti ljubavi Kristove i jedinoga znaka prepoznavanja učenika i sljedbenika Raspetoga.

Znam, moglo bi se reći da je to općenito rečeno. Možda za one koji nisu poznivali riječ i djelo o. Antića. Ali, ne bude li svatko od nas okristovio sebe, ne bude li u duhovnosti o. Antića našao pouku i uzor ostvarenja punine krističko-vječnosti — nećemo se prepoznati niti kao ljudi, a još manje kao kršćani.

Pripominjem da će u novom broju glasila Vicepostulature biti jedan napis i o pitanju koje ste mi postavili.

Ne bih vas želio umarati, ali prije rastanka i vašeg povratak u Domovinu, što biste nama, našim slušateljima mogli preporučiti, što nam još reći?

— Bude li sve išlo bez nekih teškoča i zapleta, očekujemo s Božjom pomoći da bi uskoro moglo sve biti spremno za početak apostolskog sudbenog procesa prema novim uredbama o postupku za beatifikaciju. Sudište će raspravljati o građi koja je o fra Anti skupljena. Svima koji su poznivali fra Antu, dolazili mu za života, tražili zagovor poslije smrti, svima širom svijeta, posebice našim hrvatskim vjernicima preporučujemo u molitve sav rad naše Vicepostulature. Neka bi bio blagoslovljen i uspiješan, a fra Antu da vidimo pribrojena među svete ugodnike Božje.

Hvala Vam, Oče, za svu iskrenu ljubav i dobrohotnost koju su ss. sv. Križa uživale kod Vas.

Hvala Vam, Oče, za skrb za naš duhovni predak.

Hvala Vam, Oče, u ime cijele naše Provincije za sve što ste za svaku pojedinu našu sestru učinili.

Hvala Vam, Oče, posebno u ime svih sestara sa Vrhovca za ono blagoslovljeno prebivanje Vaše među nama.

Hvala Vam, Oče, što ste imali smilovanja i ljubavi za napuštene i jadne duše.

Hvala Vam, Oče, za svu ljubav prema redovnicama općenito.

Hvala Vam, Oče, u ime svih sestara bilo kojeg reda ili družbe.

Hvala Vam, Oče, što ste se odazvali pozivu milosti Božje.

Hvala Vam, Oče, što ste svijetlili i svijetlit ćete i dalje svojim dobrim životom.

Hvala Vam, Oče, što se niste umorili ljubeći i radeći za Gospodina.

Hvala Vam, Oče, što ste nam bili Otac.

TEBE BOGA HVALIMO! TEBI, OČE, ZAHVA-LJUJEMO!

Samo u Knjizi života nači će se sve, što je Vaša ljubav učinila. Bog će je obilno nagraditi.

Oče moj u Kristu, molim za oproštenje što sam se tako ponašala i ponašam se još uvijek prema Gospodinu i prema Vama. Oče moj, jednu samo imam želju i molbu. Polazem svoje sklopljene ruke u Vaše očinske ruke i molim Vas, zaklinjem, ne pustite me. Držite me čvrsto i nadalje i ne dajte da me itko ugrabi. Samo Gospodinova, to je moja molba, to je moja sreća ovdje i u vječnosti.

Ovo Vam pišem, dobri moj Oče, jer nikada Vam se nisam za sve zahvalila. Znate kako sam nespretna kada sam kod Vas. Jednostavno mnogo toga zaboravim ili ne mogu reći. Osim toga itko zna da li ću još doći do Vas. Priznajem, Oče, teško se u toj stvari pomiriti s Voljom Božjom. Nadam se da ćete me i iz neba pomagati i voditi. Oče moj, ja ostajem Vaše dijete dovijeka. Mnogo toga bih Vam još imala reći. No i ovo je previše. Oprostite, zamorit će Vas dok pročitate. Svoju dušu stavljam pred Vas kao otvorenu knjigu i molim Gospodina da Vam dade da ju potpuno upoznate. Klečeći do Vaših nogu za sve Vam se zahvaljuje i moli Vaš očinski blagoslov

Vaše dijete u Isusu

SMA

U FRA ANTINOJ ŠKOLI ● U FRA ANTINOJ ŠKOLI ● U FRA

Budi vjeran milosti i pokaži se zahvalnim i dostoјnim svih dobročinstava Božjih.

Koliko samo možeš budi dobar pastir, koji sve ulaze, da stado Gospodnje živi po svetim Pravilima, koje je On dao i po kojima će nas suditi.

Promisli da li si onakav kakova Te Gospodin hoće, zove i traži? Živiš li sav za Nj? Trudiš li se da mu postaneš sličan? Trpiš li dragovoljno s Njime i za Nj?

Ne kloni duhom i ne budi lijen u svom duhovnom napretku. Svaki dan posebno razmatraj o Božjoj ljubavi i sebe potiči za većim savršenstvom.

Žrtvuj se za svoju Provinciju . . . Vrijeme ćeš upotrijebiti najsvetiјe radeći za Boga i za svoju braću . . .

Dobro je da svoje talente iskoristiš i pomažeš bližnjemu, zato Ti je Gospodin i dao svoje darove.

Ne prepuštaj se raspoloženjima; sve u ruke Božje i neka se vrši Njegova sveta Volja u Tebi, po Tebi i na Tebi.

Htio bih Te sasvim intimno zapitati, osjećaš li, živi li u Tvojoj idealnoj duši koliko Ti je dobar Bog kad Te odlikovao darom uzvišenog svećeničkog poziva, i jesli mu od srca zahvalan?

Molim Nebesku Majku, da Ona osvježi u Tvojoj duši svijest o Tvome dostojanstvu, o dužnosti da mu odgovoriš solidnim duhovnim životom.

Ne žali žrtve da održiš svoj sveti ponos; biti izgrađen karakter i jaka svećenička osobnost kačko ju je sam Isus ocrtao.

• Prolazi svijetom kao drugi Krist svima čineći dobro. Dijeli dušama pobožno i oduševljeno Kruh života i kruh Isusove nauke, a što je najvažnije, budi svjetlo svojim dobrim primjerom.

Svećenik je onaj, koji izgrađuje vjernike . . .

Uvrede protiv bratske ljubavi i u malom momamo izbjegavati, jer u kreposti ljubavi sastoji se ljubav Božja i naše najveće blago i dobro.

Svime se okoristite za Vaš duhovni život . . .

Budite vjerni pozivu i poslušni vodstvu Duha Svetoga. Ustrajte na svom križu — u njemu će se Gospodin proslaviti.

Ne ugađajte sami sebi, jer ni Krist nije sam sebi ugađao. Imajte u sebi iste osjećaje, koje je imao i Isus Krist. Budite ponizni i poslušni kao Isus.

I Vi ćete jednom sa svetim Evanđeljem na prsim, svetom Hostijom i kaležom u ruci poći kamo Vas posluh pošalje da propovijedate Krista Isusa i dajete dušama vječni život. Ne gledajte na svoje interese nego na Božje i svete Crkve.

Budite jedno sa svojim poglavarima, sa svojom braćom da Vas Isus obdari svojim izabranim milostima, da ne živate više Vi nego On u Vama.

Sve vaše nastojanje neka bude: naslijedovati Srce Isusovo u blagosti, u koristi, u strpljivosti i poniznosti.

Najvažnije je križ — muka! A zašto? Jer nam je Krist svojom mukom donio spasenje! Križ je u duhovnom životu najvažniji! Zaboravi, dijete drago, sebe . . . zaboravi sebe!

Ako vas Gospodin vodi putem križa i hoće da s Njime pijete gorki kalež, znajte da ga je On prvi ispio, posvetio i zasladio.

Ako s Kristom trpimo, s Njime ćemo biti i proslavljeni. Svaka teškoća orošena je dragocjenom krvi Sina Božjega.

Prvo sredstvo kojim se Gospodin služi za naše posvećenje i unapređenje svetosti, su *napasti*.

Drugo sredstvo kojim Bog unapređuje našu svetost i sličnost s Kristom, je *križ, boli, trpljenje*.

Treće sredstvo kojim Bog na osobiti način čisti dušu od svih zemaljskih natruha i sjedinjuje ju sa sobom, su *duhovne kušnje, suše, napuštenost i ostavljenost u duhovnom životu*.

Veliki je Božji dar da savjest pravilno reagira, da pamet zdravo sudi i da srce hoće ljubiti samo ono što je vrijedno, dostoјno ljubavi u našem životu.

Pusti svoju dušu neka ide ravno svojoj Ljubavi. Sinko, budi uvijek svjestan velike milosti da te Bog zove na svetost!

Sve što nije vječno, nije ništa!

Život je borba i to neprestana — do smrti! Tko ustraje dobit će vijenac slave!

MOJ PRVI SUSRET S OCEM FRA ANTOM ANTIĆEM

Gospin je mjesec pun sunca i cvijeća. Zvonjava s naših zagrebačkih tornjeva već je razdijelila dan. Vraćam se kući iz svog ureda, svog svakodnevnog posla. Ulazim u kuću i produžujem put preko dvorišta, koji spaja naše dvije stambene zgrade.

Pred zgradom novicijata stoji otac Antić. Sestra N. predstavlja me ocu. Nakon upoznavanja otac Antić me pogleda svojim pronicavim pogledom i reče mi: »Kćerce, nemoj biti malodušna!« »Ne, nisam — nisam malodušna«, branila sam se ja. Ali otac Antić još jednom ponovi: »Kćerce, nemoj biti malodušna«. Više se nisam branila.

Promatrala sam se u pojedinim proživljenim neželenim situacijama . . . Tmasti oblaci ljudskih »djela« potamnili su obzorje moga duha. Ostajala sam kao paralizirana, hladna i nijema. Nisam znala reći ni svome Bogu što me je snašlo. Jednostavno sam zaboravljala da je u pozadini svakog događaja Bog i sva njegova ljubav. Tek tada sam priznala sama sebi: — Fra Antić je imao pravo.

Njegov pronicavi pogled čitao je iz duše kao iz otvorene knjige. Samo čitao? Ne, to je preslab izraz. Otac Antić je gledao golu dušu kao da je pred njim na ekrani, prihvaćao je kao svoju, privlačio i upućivao Bogu, i što je najvažnije, kao signal, upozoravao upravo na ono u duhovnom životu gdje je postojala opasnost. Ova pronicavost sigurno je dar Duha Svetoga dobrom ocu Antiću. Budno je osluškivao svaki zov milosti, pazio na rasvjetljenja Duha Svetoga i to drugima toplo preporučivao. To mnogo bolje znaju svi koji su imali sreću da će se kontaktiraju s njim.

Zakoračili smo u milosnu i svetu korizmu. Ništa nas toliko ne čisti i ne sprema za skrušenost i obraćenje srca kao razmatranje muke Isusove. Čitajući i razmatrajući Muku željno i pažljivo, sabrat ćemo si duhovne hrane za dušu potrebne. Velikodušni će nastojati da prodru do Isusova Srca. Promatrat će ga u svakom njegovom pokretu. Nastojat će otkriti što je u duši proživljavao za onih bolnih prizora što su se zbili između Getsemanijske i Kalvarije. Užasni teret grijeha čitavog svijeta nosi na svojim ramenima Bog koji je Ljubav, svjetlost i istina. Pred tim svjetлом nestaje tame. Ta ljubav zagrijava, stvara zanos i uvijek novi polet prema cilju. Pred Kristovim križem nestaje svake malodušnosti, jer Kristova muka i smrt daju smisao našem trpljenju. U životu je toliko trpljenja, da ga nije kadra ukloniti ni međusobna ljubav sviju stvorova nego samo Bog.

Zahvaljujem Bogu za prvi susret s ocem Antićem pred našom novicijatskom zgradom, kad mi je kazao: »Kćerce, nemoj biti malodušna«.

s. Milutina Kulundžić, milosrdnica

Prijatelji fra Ante Antića, pišite nam o svojim susretima s njim, jer »exempla docent«.

Prije rata išla sam s još nekoliko kolegica i prijateljica na svetu isповijed dobrom ocu Antiću. Njegove isповijedi toliko su bile prožete savjetom, mirom, iskrenom željom da duhovno podigne čovjeka i da mu dade pravi put kršćanskog nazora na svijet. Uvijek je bio skromno oborenih očiju nastojeći sabrano prodrijeti u dušu svoga pacijenta pri isповijedi, tako da je pogađao sve njegove tegobe koje ga tište i davao svesrdne upute kako treba moliti i kršćanski živjeti. Njegova poniznost u saobraćaju s ljudima bila je takva da bi čovjeka odmah privukao k sebi i postao mu blizak. Tada se govorilo da je dobri fra Ante svet čovjek i k njemu su dolazili mnogi intelektualci i ostali svijet, da od njega prime savjet i putokaz duhovnog života. On bi svojim očinskim savjetom pomagao i pratio ga u daljnjenim njegovu životu.

Poslije rata bila sam jednom u Zagrebu i tada sam iskoristila priliku i bila na isповijedi kod o. Antića. Uvijek sam se rado sjećala dobrog oca fra Ante i u svojim nevoljama utjecala se njemu za pomoć. Prošle godine sam imala operaciju i vapila njegovu pomoć. Zahvaljujući dragom Bogu i zagovoru o. fra Ante sve je dobro prošlo.

Sretna sam što sam u svom životu susrela dobrog fra Antu, te mu se na svemu svesrdno zahvaljujem i preporučam se njegovoj zaštiti. Šaljem za troškove beatifikacije iznos od 100 dinara.

Marija Jelavić, Trpanj

U znak zahvalnosti o. Antiću kojemu preporučujem svoje najmilije, u fond za Vicepostulaturu šaljem skroman prilog od 200 dinara.

Zorka ud. Perišić, Blato na Cetini

Dobrom o. Antiću od srca zahvaljujem na pomoći i milosti po njegovu zagovoru u momentima teških kušnja. I nadalje se preporučam njegovu dobrom očinskom srcu. Svaki dan upravljam Bogu makar i kratku molitvu da našeg dobrog o. fra Antu ugledamo uzdignuta na čast olтарa. Prilažem 50 dinara u fond Vicepostulature.

N. N. — Drniš

Hvala dobrom patru Antiću koji mi je svojim zagovorom od Presvetog Srca Isusova izmolio veliku milost — sretan uspjeh teške operacije oka.

A. B. — Zagreb

Hvala ti, dobri fra Ante, kad si me uslišio, da smo se razveselili za Božić, jer smo rješavali jedno veliko pitanje. Zagovaraj nas da još jedan veliki spor sretno riješimo. U fond Vicepostulature šaljemo 100 dinara.

Vjekoslav Labura, Šibenik

USPOMENE NA OCA ANTU ANTIĆA

Bolovao je čitav život. Radi bolesti umalo da nije bio odbijen od novicijata.

Posljednjih desetak godina bio je teški bolesnik . . . kroz zadnje dvije godine neprestano je visio između života i smrti . . .

Nikada se nije tužio na bolest ni na iznemoglost . . . Volja Božja . . . Bog će pomoći . . .

Liječnika i njegovu pomoć je uvelike cijenio i savjesno slušao . . .

U našoj samostanskoj kapeli posljednji put je misio 11. siječnja 1965.

Dobio je dozvolu da može misiti u svojoj sobici. Prvu svetu misu u svojoj sobici i posljednju u svom životu služio je 29. siječnja 1965. Više nije mogao . . . Visoka temperatura nije ga pustila sve do smrti . . . Svetu pričest je tražio i dobivao svakog dana. Ispovijedao se svake večeri.

Njegov liječnik ga je pregledao 12. veljače i izjavio da mu je srce toliko oslabilo da se čudi da još uvijek živi.

Ponudili smo bolesniku sakramente umirućih. Svi smo se sakupili. Bio je prisutan i naš Provincijal. Kad je bolesnik vidio svu braću u svojoj sobici, glasno — bez ikakvog uzbuđenja — zamolio je oproštenje od mnp Provincijala, o. Gvardijana, prisutne i odsutne braće za propuste, nedostatke i pogreške . . . Na začuđenje svih prisutnih učinio je javnu isповijed, zatražio od Provincijala odrješenje. Sva su braća bila ganuta i zadivljena i silno uzbuđena. Nitko nije bio a da nije prosuzio.

Pokojnik je uputio nekoliko riječi prisutnoj braći i preporučio im da budu vjerni svojim redovničkim i svećeničkim dužnostima, a starješinama je preporučio da ljube svoje podložnike. To je bilo 13. veljače. Proživio je još dosta dugo — sve do 4. ožujka. Skršila ga je visoka temperatura. Opet se okupila cijela samostanska obitelj oko njegova kreveta, molili su obredne molitve za umiruće i — fra Ante je prestao disati u 13.30 sati.

Svi su se divili njegovu mnogostrukom radu. Bio je neumoran, osobito u isповjedaonici. Nije se moglo naći o. Antića skrštenih ruku! Razgovara, poučava, tješi, sokoli, piše pisma, prevodi članke, knjige, ispisuje, drži duhovne vježbe, egzorte, podjeljuje svete sakramente, razgovara i vodi bogoslove. Ako nije u crkvi, onda je u kućnoj kapeli ili u sobi. Bila je to velika rijetkost da ga se nađe sama, osim kad je već bio preveć satrven od bolesti. Nikoga nije odbio, nikoga manje prijazno primio. Njegovo dobro srce bilo je uvijek i svakom otvoreno.

ZAHVALNICE • ZAHVALNICE

Dobri moj duhovni Oče! Tvoj zagovor me u životu prati. Hvala! Preporučam se i dalje . . . Ti dobro znadeš sve moje slabosti, patnje i potrebe. Ne preporučam samo sebe, nego sve duše koje gladuju Boga i njegove milosti. Osobito ti preporučam svoju teško ranjenu i iskušavanu Družbu. Uvijek si, za života, duhom i ljubavlju bđio nad našim redovništвом. Pogledaj sada na teške krize koje nas razdiru . . . Dobro su ti poznate . . .

* * *

Dobri Oče! Na dan Presvetoga Trojstva saku-pilo se u sobi tvoga zemaljskoga boravka nas nekoliko članova Trećega Reda sv. o. Franje kod Gospe Lurdske, da počastimo tvoj imandan — molitvom svete krunice.

Molimo te, dobri Oče, pomogni nam da što bolje upoznamo život i rad našega svetog Utemeljitelja, koji je bio živa slika Isusa Krista.

Pomozi nam, dobri Oče, da se i mi uzdigne-mo nad prolazna zemaljska dobra i samo čezne-mo za duhovnim napretkom. Da na svakom mje-stu pokažemo da smo pravi članovi Trećeg Reda.

s. Jelka Crnjanin i 25 članova

* * *

Dobri oče Antiću! Hvala ti na dosadašnjim milostima, koje smo od Gospodina primile. Zagovaraj i unaprijed našu zajednicu, da sve skupa i svaka pojedina ustrajemo u ljubavi i potpu-noj predanosti Gospodinu po tvom svetom pri-mjeru. Budi našoj zajednici duhovni vođa i is-prosi nam mladih duša, koje će se bez pridržaja posvetiti Božjoj ljubavi.

Zahvalna M. Alojzija, OSB

* * *

Duboko si mi u duši, dobri Oče! Od onih kratkih časova kad si me pripremao za đakonat u dragoj, sugestivnoj kripti naše Gospe Lurdske. Neizbrisani mi je u duši tvoj očinski osmijeh ko-jim si ulijevao u naše mlade duše svetu radost i ponos što se žrtvujemo Bogu.

Preporuči Bogorodici miloj moju siromašnu svećeničku dušu i moli se da mi izmoli svetu poniznost.

Harni Marin Mandić, salezijanac

* * *

Dragi Oče! Ti vidiš kakve sve krize provizljavam, a tek sam u cvjetu mladosti. Pred mnom je još život, a meni se tako ne živi. Pomozi mi u ovim zavržlamama života i bit će ti uvijek zahvalan. Moli se za me kod naše zajedničke Majke koju si toliko ljubio.

Pomozi mi!

Vlado

* * *

Sveti oče Ante, molim te usrdno, daj da Istina pobijedi u Ljubavi, a Ljubav u Istini, u onoj stvari o kojoj sam razgovarala s tobom u ovoj kapelici Gospe Lurdske pred više godina. Sjećaš li se?

M. Cv.

* * *

Blaženi naš zagovorniče, ne odbaci molbu za obraćenje mladića kojeg smo u tvoju zaštitu stavlili.

Spasi ga svojim zagovorom kod naše Majke, Gospe Lurdske.

* * *

Mnogo zahvaljujem dragom o. fra Anti Antiću što me je svojim zagovorom spasio od sigurne smrti. Hvala, o. fra Ante!

Drago Novak, Križevci

* * *

Oče dobri, — dovedi svoju braću do stupnja ljubavi koju im je Gospodin namijenio.

o. Srećko

Oče Antiću, tako sam malo znala o tebi. Sada kad sam spoznala kako si bio dobar, sada kad vidim kako si svet, svud kud se okrenem osjećam tvoju prisutnost, prisutnost Božju. Hvala ti mnoga za primljene milosti, budi uvijek uz mene, uz moga supruga i dijete.

Č. S.

* * *

U teškoćama i potrebama osobito duhovnim, obratio sam se zagovoru o. Ante Antića. Duboko sam uvjeren, da su mi mnoga pitanja riješena njegovim zagovorom, pa mu se i dalje preporučujem.

U Zagrebu, 4. ožujka 1977.

Dr. A. S.

* * *

Zahvaljujem o. Antiću na uslišanoj molbi, preporučam se i unaprijed. Za beatifikaciju prilažem 500 dinara.

K. Marija, Zagreb

* * *

Za uspjelu operaciju svoga muža od srca zahvaljuje i šalje prilog od 500 dinara

Elena Mihelčić, Tuzla

* * *

Preporučam se u zagovor dobrom o. fra Anti i prilažem 500 dinara

fra Leon Delaš, župnik

* * *

Zahvaljujem se dobrom ocu Antiću na uslišanoj molbi. Preporučam cijelu svoju obitelj i šaljem u fond Vicepostulature 50 dinara.

Dragi oče Antiću, preporučam ti i svoju sestru i njezinu djecu. Oni su isto bolesni. Pomozi im, bit će ti zahvalna.

Katica Roginić, Okuje

IZ VICEPOSTULATURE ◆

Prijatelji i štovatelji oca Antića u Zagrebu održavaju svakog mjeseca sastanak u samostanskoj kapeli. Sastanci se redovito drže u četvrtak poslije prvog petka u mjesecu. Navečer u 18 sati služi se sveta Misa za sve prijatelje i dobročinitelje Vicepostulature. Prije sv. Mise moli se krunica za sve žive i pokojne štovatelje oca Antića. Za vrijeme sv. Mise vicepostulator, ili neki drugi svećenik, održi prigodni nagovor, pročita nešto iz ostavštine oca Antića (pismo, savjet, preporuku, pouku . . .).

Slijedeći sastanci održat će se: 12. svibnja, 9. lipnja, 7. srpnja, 11. kolovoza, 8. rujna, 13. listopada.

Molimo sve one koji su poznivali oca Antića, s njim surađivali ili se s njim dopisivali da nam posalju svoje uspomene, sjećanja, bilješke, pisma, fotografije . . . Sve što god je u vezi s našim dragim fra Antonom treba poslati u Zagreb. Točna adresa:

Vicepostulatura
Vrbanićeva 35
41000 — Zagreb

Na tu adresu treba slati sve što god je u vezi s ocem Antićem: bilješke, fotografije, milodare, preplate, pisma . . .

IZ VICEPOSTULATURE

Mnogi štovatelji oca Antića pitaju nas, kako se obavlja devetnica ili trodnevница na čast oca Antiću. U svojim potrebama htjeli bi se preporučiti dobrom fra Anti, a ne znaju kako se čini. Da ne moramo svakom posebno pisati i razjašnjavati odgovaramo preko našega Glasila: 1) naš fra Ante još nije proglašen ni blaženim ni svetim, pa ne možemo njemu na čast u crkvi zajednički moliti devetnicu, trodnevnicu niti smijemo u njegovu čast davati da se odsluži sv. Misa. To ćemo smjeti tek onda kad otac Antić bude službeno proglašen blaženim i svetim.

A što smijemo već sada? Možemo zazivati oca Antića i u njegov se zagovor preporučivati da nam i sada, kad je kod dragog Boga, pomogne kako nam je pomogao dok je bio među nama. Možemo to učiniti ovako: moliti krunicu, litanije, put križa, obaviti klanjanje, slušati sv. Misu, primiti sv. Pričest, postiti, udjeliti milostinju siromasima . . . a sve to na čast Presv. Trojstva, Presv. Srca Isusova, Majke Božje ili kojega sveca — a za beatifikaciju oca Antića. U svim svojim potrebama smijemo uvijek zazivati pomoć od Gospodina po zagovoru i po zasluga našega dobrog oca Antića.

MILODARI ♦ MILODARI ♦ MILODARI ♦ MI

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su:

Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (50 m.); Jelka Margeta — Zagreb (50 m.); Josipa Živičnjak — Zagreb (50 m.); Jelka Crnjanin — Zagreb (100 m.); Jelica Baljak — Zagreb (100 m.); Mila Antoš — Zagreb (150 m.); Jakov Bumber — Beograd (500 m.); Mira Treursić — Zagreb (100 m.); Ana Pac — Zagreb (30 m.); Marija Jemrić — Zagreb (50 m.); Magdalena Crevar — Zagreb (100 m.); Gabrijela Feil — Zagreb (20 m.); Miro Stambunjak — Zagreb (10 m.); Marija Horvat Kovačić — Zagreb (50 m.); Jelka Željko — Bruxelles (100 + 200 fr b); R. G. — Zagreb (50); obitelj Demšić — Zagreb (100 m.); Katarina Papić — Zagreb (50); Štefanija Rukavina — Zagreb (50 m.); Katarina Rukavina — Zagreb (50); Petričević Danica — Zagreb (100 m.); Ruža Malenica — Zagreb (50); Boženka Polić — Split (500); Irma Farkaš — Zagreb (200); Imakulata Tresić — Dubrovnik (100 m.); Josipa Fogler — Zagreb (50 m.); S. — Zagreb (50 umjesto cvijeća za pok. Vlastu); Margita Belović — Zagreb (100); Jelka Željko — Bruxelles (1.000 belg Fr); Anica Zidarić — Zagreb (100 m.); Neža Fretze — Domžale (100); Danica Veraja — Metković (100); Zlata Krstulja — Krk (100); Antun Pažitka — Zagreb (100 m.); Jelena Lončarević — Zagreb (100); A. M. — Zagreb (200 m.); Marija Džaja — Zagreb (100 m.); Pavica Brčić — Frankfurt (50 DM); Katarina Stracenski — Zagreb (100 m.); Margita Belović — Zagreb (200); Vjekoslava Labura — Šibenik (100); Matija Lapov — Zadar (500); Jermina Puratić — Zagreb (50); Antonija Bauman — Maribor (50); Olga Posedel — Dubrovnik (40); Trcin Viktor — Zaton (100); Elena Mihelčić — Tuzla (500 zahv. za uspjelu operaciju); Marija Petrinjak — Sudovec (50); Marica Zidarić — Sudovec (50); Ljubica Zidarić — Sudovec (50); Ivanka Tomić-Femić — Zagreb (50); Vera Kulundžić — Zagreb (100); Andelka Zaer — Zagreb (50 m.); obitelj Vadjon — Zagreb (500); Ana Sturlić — Zagreb (200); Slavica Jakovljević — Zagreb (20 m.); obitelj Borović — Zagreb (50 m.); Časne sestre sv. Križa — Porat (200); Franjevački samostan — Vukovar (200); Magda Hadžija — Našice (200); Dragutin Nežić — Poreč (50); M. Brundula — Maribor (50); Marija Antić — Split (100); Samostan Benediktinki — Hvar (100); Merkez s. Asumpta — Ilijadža (100); fra Leon Delaš — Miljevci (500 preporuča se u zagovor); fra Augustin Babić — Kruševo (500 preporuča se u zagovor); fra Ivan Vidović — Brštanovo (100); fra Jozo Župić — Split (200); fra Srećko Vekić — Promina (100); č. s. Vrhovec — Zagreb (200); fra Silvestar Aradić, misionar (100 DM); Matija Lapov — Zadar (100); Zlatko Kuntarić — Zagreb (50); Franjevač-

ki samostan sv. Josipa — Dubrovnik (50); Vladimir Pribanić — Dubrovnik (125); Jelka Matijašević — Baška Voda (100); Katica Gotovac — Split (50); Andrija Cukrov — Šepurine (50); Božo Grdjan — Vukovar (200); Katica Osredički — Zagreb (100 m.); Mara Kurtović — Makarska (500); Kristina Miletić — Makarska (100); Bernardina Horvat — Kikinda (200); Mara Pavelić — Zagreb (200); Marija Švear — Dubrovnik (100); Celina Borovac — Drniš (100); Katica Jukić — Split (500); Milica Belošević — Zagreb (50); Franjevački samostan Gospe od Zdravlja — Split (2.000); Ljubica Goljat — Sarajevo (100); Marija i Fina Stipetić — Split (300); Evica Tučko — Zagreb (100); Zdenka Blažeković — Zagreb (50); Marija Radić — Zagreb (50 m.); Bea Derenčin — Zagreb (100 m.); Elena Mihaljčić — Zagreb (100); Mara Pavelić — Zagreb (200); Franka Antić — Šepurine (100); Milka Antić — Šepurine (50); Josip Crnković — Zagreb (200); Josip Ilić — Zagreb (50); Mijo Dukić — Glina (50); Petar Majstorović — Zagreb (100); B. Bičanić — Zagreb (100 m.); N. N. — Zagreb (100); Ivana Toić — Baška (50); Josipa Maričić — Baška (50); obitelj Hitrec — Zagreb (200); Desa Barić — Zadar (200); Pavica Puches — Vukovar (50); Ruža Medić — Brela (100); Mande Žamić — Brela (100); Marija Šošić — Brela (100); Tomislav Antić — Zagreb (100); Josipa Fabry — Zagreb (50); obitelj Kirinić — Zagreb (100); Mara Živković — Donja Mahala (300); Franjo Cvetan — Zagreb (100); Marija Baranović — Split (100); Viktor Trcin — Zaton (100); Štefa Bauer — Zagreb (50 m.); Katica Lukić — Zadar (100); Blaženka Lovrić — Baška (100); Marija Grgurić — Zagreb (150); N. N. — Zagreb (300); Radmila Kirinić — Zagreb (100); N. N. — Zagreb (100); Čičin Lj. — Zagreb (500); Marija Jelavić — Trpanj (50); Skroza Eduarda — Šepurine (100); Marija Berak — Zagreb (300); Sestre Milosrdnice — Lužnica (100); N. N. — Njemačka (454); Jelka Šantak — Vodice (50); Jelena Lončarević — Zagreb (100); Pavica Škulec — Zagreb (10.000); Marija Majurec — Đakovo (100); N. N. — Dubrovnik (100); Ankica Kljukovnica — Gradac (150); Ljubica Dominis — Benkovac (200); Vjekoslava Šmiljak — Superstar (5.000); Lapov Matija — Zadar (100); Vjekoslava Labura — Šibenik (100); M. Budimir — Split (200); Marija Dragić — Zagreb (400); Jelica Latin — Vodice (1.300); S. M. — Sombor (100); obitelj Hitrec — Zagreb (500); obitelj Roki — Zagreb (100); Džedić Vladislava — Asperg (100 din + 10 DM); Milica Zebić — Zagreb (200); obitelj Demšić — Zagreb (50); A. M. — Zagreb (200); Anica Zidarić — Zagreb (100 m.); Franjevački samostan — Imotski (200); Rozalija Botica — Split (50); Liza Puhiera — Split (40 za svijeće); Amaliija Novak — Zagreb (100); Marija K. — Zagreb (500).